

Hejsan!

En dag när sommarlovet var någon veckor gammalt hade jag och min kompis Patrik svårt att komma på vad vi skulle hitta på. Jag ställde in min cykel i garaget där pappas sidvagnsmotorcykel stod parkerad, Patrik var med och vi gick fram och kollade lite på den. En sån skulle vara häftigt att köra omkring med tyckte Patrik. – Hmm, kom just att tänka på min gamla cykel som stod undanställd i ett cykelskjul, och en liten barncykel som min syster Naemi hade haft för görlänge sedan, den stod ju bara och skröpade uppe på garageviden. Du Patrik sa jag, vi bygger en. – Va? bygger vaddå? sa han. – En sidvagnshoj! - Äh det kan vi väl inte? Jag berättade om de gamla cyklarna och förklarade vad jag tänkt mig, och Patrik tyckte det lät skitball.

Min moster höll precis då på med att renovera ett hus, och fick då en massa brädor och skivor över från den gamla köksinredningen, och jag fick ta så mycket jag ville av det. Sagt och gjort! Vi hämtade en massa skivor, före detta köksskåp, desikrerade syrrans gamla cykel, smorde kedjan och pumpade hjulen på min gamla cykel och sist men inte minst inhandlade en hel låda spik.

Här skulle byggas sidvagnscykel. Vi spikade ihop en låda av skivorna sedan vi plockat av framhjulet från syrrans gamla barncykel, sen återstod bara att spika fast syrrans hjul på ena sidan låda och cykeln på den andra sidan. Fast det var lite knepigt eftersom det måste finnas plats emellan för att trampa.

Medan vi funderade på hur vi skulle lösa det kom pappa och kollade på vårt bygge. – Snyggt jobbat grabbar sa han, men spånskivorna kommer inte att hålla för de krafter som blir i ett sidvagnsekipage. Ni kan bara ha den för utställning, den kommer inte att gå att köra med. Lugn bara farsan sa jag, vi har använt massor av spik så det ska nog gå bra. Men tyvärr hade gubben rätt, han sparkade till den och den föll ihop som ett korthus, trots alla spik. Och bygga för utställning var ju inte vad vi ville, vi ville ju köra.

OK sa farsan, jag hjälper er om ni vill, men då skippar vi lådan och bygger en ram av järnrör som vi svetsar ihop. Det ville vi gärna, fast vi fattade inte riktigt då hur det skulle gå till.

Till semester var det sedan länge planerat att vi skulle hälsa på farmor och farfar i deras sommatorp i Småland, och granne med dem bor Lennart, min farbror.

I Lennarts verkstad har pappa en migsvets som vi skulle använda till bygget.

Så blev det att vi inför semestern inskaffade fyra meter fyrkantrör

15 X15 X1,5 mm och sen hade farbror Lennart lite blandade järnbitar i en skrotlåda som vi fick ta. Vi köpte också några 35 mm avgasrörsklammer, som vi använde till att klämma fast sidvagnsramen på cykeln. Även sidvagnshjulet fästes med sådana klammer, då använde vi hela framgaffeln från syrrans lilla 16 tums-cykel och kunde på så vis behålla cykelns hjulinfästning.

Strax innan semestern köpte mamma och pappa en ny bil, (näja nästa ny i alla fall) och då skulle den gamla köras till skrot. Farsan var då påpasslig och skruvade ur passagerarstolen innan bilen lämnades iväg, och den kom väl till pass till sidvagnsbygget. Vi svetsade bara ihop en ram som vi sedan svetsade på fästen där stolsskenorna kunde skruvas fast. Så gjordes fästen för cykel på ramens vänstersida och ett fäste för sidvagnshjulet på högersidan, och där var det tydligen noga med att sidvagnshjulet skulle vara mellan 150 och 200 mm framför bakhjulets centrum. Farsan låg där och mätte både länge och väl, trodde aldrig han skulle bli klar. Det tog drygt fyra dagar i verkstan och då var det målat och klart, sen fick vi skruva mer den i bitar för att kunna transportera den hem till Kållerred.

I stora drag har den blivit bra, men det bakre fästet blev inte starkt nog så det ska vi göra om senare, provisoriskt har vi förstärkt det med spännband.

Sidvagnen är otroligt populär bland kompisarna och alla vill åka med, men det är mycket få som klarar av att köra den, men det är ju som ni alla känner till, den kräver tillvänjning. Den känns jättekonstig att köra innan man kommer underfund med den. Men den ger mycket motion när kompissskaran står i kö för att få åka med.

Hojhälsningar

Jonas Jönsson

Kållerred

Artikeln är skriven i samarbete med pappa Håkan.